

beskatning, være sig under den ene eller den anden Form. I England var der jo en Periode, hvor der navnlig var en meget stærk Leo paa Udfælgeligheden af at anlægge en forskjellig Procentberegning for Indtægterne, eftersom de fløde fra forskjellige Indtægtskilder. Der var jo mange meget dygtige, kyndige Mænd, som i en vis Periode mente, at det var Uret, at det enkelte Lars Indtægter, den uvisse tilfældige Indtægt beskattedes i samme Forhold: som den aarvise Indtægt, som den Indtægt, der flød af Kapital. Ikke desto mindre kom man efter at dette Spørgsmaal havde været Gjenstand for et udførligt Foredrag af den daværende engelske Finanzminister (Gladstone), til den almindelige Erkjendelse, at denne Lante, saa smul den tillyseladende kunde være, var urigtig og altsaa i Grunden stng; thi naar Tælen er om Lante, saa er den smukke Lante stng, naar den ikke er rigtig, det er den rigtige Lante, der er smul, naar det kommer til Stykket. Siden er man i England bleven staaende ved den lige Beskatning i denne Retning. Saaledes kan det let gaa med forskjellige af disse Spørgsmaal, som naturligen komme frem i en betaget Tid. Vi staa for Dieblisset, mine Herrer, ved en Periode, hvor Forholdene ere saadanne, at vor Tilstand ganske vist haade taaler og trænger til Forbedringer, men dog i mange Henseender er en saadan, at vi meget hellere maa fastholde den som den er, end gaa ind paa Forandringer, som ere af en saa tvivlsom Natur, at vi udsætte os for, at de snart ville blive erkjendte som Fornæring. Altsaa, som sagt, den ene Banskæftningen gjenneført, lægge i Veien derfor, er den, at de tillige ville have en Formueskat. Jeg tror at erindre, at et æret Medlem i sin Tid har sagt, at en af vore Indkommsskattelove var en Karrikaturstat. Ja, det kommer jo an paa, hvad den vil være, den gjør jo ikke Krav paa at være en Formueskat. Men i ethvert Tilfælde er det en eiendommelig Maade, hvorpaa man betegner en Lov, en Maade, som i en vis Forstand, i formel Forstand er berettiget i en Repræsentation, men som jeg ikke tror letter Bearbejdelsen af saadanne Spørgsmaal i det Hele taget. Den anden Banskæftning, som fremkommer ved denne Sags Behandling, er Fordringer om en stigende Beskatning. Tro nu atter de ærede Herrer, at de med Sikkerhed kunne sige, at det blot er Godseierne, at det er lutter Egoister, som i de store civiliserede, europæiske Lande modsætte sig en saadan stigende Beskatning, eller hviler denne Modstand ikke i Birkeligheden i den Overbevisning, den Erkjendelse, at en saadan stigende Beskatning er uretfærdig, medens derimod ganske vist en d a l e n d e Beskatning, dels altsaa en fuldstændig Skattefrihed paa de laveste Trin og dels fra et vist passende ikke for høit sat Punkt, en mindre Beskatning nedad kunde være forsvarlig og retfærdig, men ikke derimod det, som man pleier at kalde en pro-

gressiv Beskatning (S. N. Hansen: Det er akkurat det Samme). Det ærede Medlem siger, at det er akkurat det Samme; ligeoverfor et saadant stærkt Udtryk er man nødt til at koncentrere, om jeg saa maa sige, sin modsatte Mening i ligesaa stærke Udtryk, og jeg siger da: det er det stik Modsatte; thi Forskjellen bestaar netop deri, at der er et vist, ikke for høit sat Maal, hvilket man betragter som det, hvor den fulde Stat skal indtræde, og hvorfra nedad Stat-ten kan dale, og derom man siger, at i denne Erkjendelse ligger en principiel Erkjendelse af, at man overhovedet bør lade Staten stige — det er dette, jeg forstaa ved en stigende Stat, det er dette, man kalder en progressiv Stat — saa svarer jeg Nei, derved kommer man til en fuldstændig Formue-Konfiskation. Ved den dalende Beskatning kommer man til en Skattemoderation og Skattefrihed. — Jeg kunde fortsætte disse Betragtninger længere, men jeg tror, at jeg allerede i det Væsentlige har angivet, hvorfors jeg ved Behandlingen af dette Toldlovsforslag maa fastholde de Grændser, indenfor hvilke Regjeringens Forslag holder sig. — De mange Sikkeligheder, der ere frembragte, tror jeg ikke i det Hele kræve diebliffelig nærmere Belysning her ved Iste Behandling. Jeg skal dog i Anledning af nogle Bemærkninger af det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgrede (Lauer) sige, at jeg visstelig ikke gjør Paastand paa, at Lovforslaget skulde være feilfrit; men hvad de to Punkter angaar, som det ærede Medlem nævnte, da gav han mig ikke nogenfomhelst nærmere Oplysning om, hvori Feilen skulde ligge, dem kan jeg altsaa ikke nærmere prøve, og med Hensyn til et Punkt, som han berorte, tror jeg, at han tog feil, nemlig med Hensyn til Noget af, hvad han yttrede om Spiritustolden. Han paastod nemlig, at det Forslag, som var fremkommet i det forrige Toldlovsforslag, var fremkommet saaledes, som det fremkom, paa Grund af det samtidige Forslag om Beskatning af Brændevinsbrændingen. Hvad der ligger udenfor de trykte Motiver, derom kan jeg ikke i Dieblisset sige Noget med Hensyn til min Forgængers Forslag, men ville Thingets ærede Medlemmer se, hvad der fandtes i dette Forslags Motiver, Spalte 1193, ville de finde, at det ærede Medlems Paastand ikke holder Stik. Det ærede Medlems Paastand var den, at der var foreslaet en vis Told paa Grund af, at der samtidig var foreslaet en Forhøielse af Brændevinsstaten; men i Motiverne staa der: „at Tolden er foreslaet til 15 p. pr. Pund ren Alkohol, istedetfor at den, naar den notagtig skulde stemme med den nuværende Told, skulde være 15,62 p., bevirker en Nedgang pr. Pot ren Alkohol af 0,95 p.“, og altsaa er Forslaget sammenlignet med den nuværende Told lidt høiere. Men som sagt disse Enkeltheder tror jeg ikke, at det er hensigtsmæssigt nu at komme nærmere ind paa.